

Z obsahu:

Strom s hlubokými kořeny...

Jan Pavel II. při generální audienci 11. září 1996.

– strana 2 –

Panna Maria

Pomocná –

Ochránkyně života

Ohlédnutí za poutí a vysvěcením nového poutního domu na obnovovaném poutním místě P. Maria Pomocná – Ochránkyně života u Zlatých Hor na Jesenicu – 17. srpna 1996.

– strana 8 –

Bílá kronika

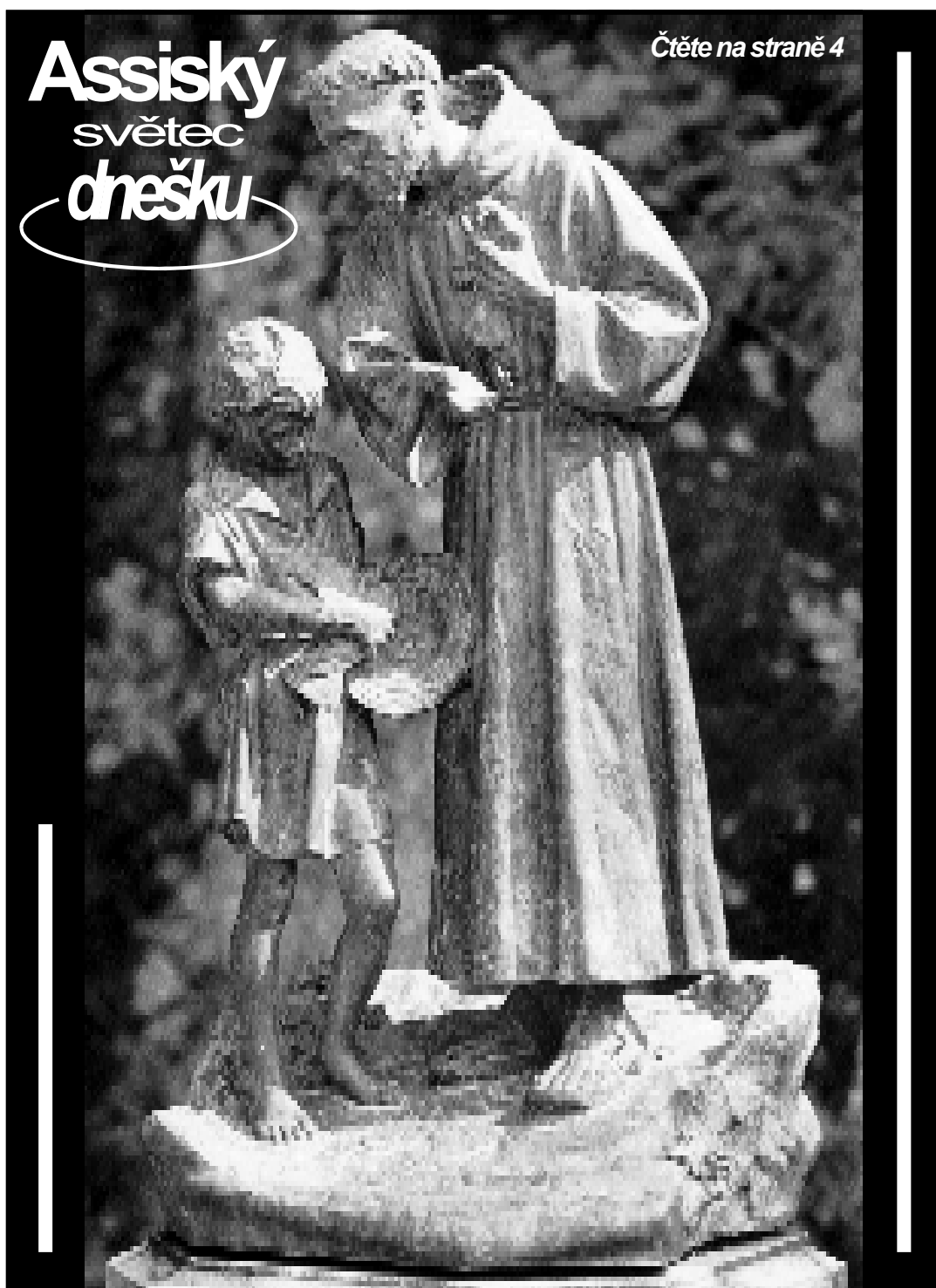
Obec Dolní Bojanovice si na přelomu srpna a září připomínala 800 let od první písemné zprávy o jejím založení.

– strana 12 –

Život v největší diecézi světa –

– 150 farností se rozprostírá po celé Sibiři, v asijské části Ruska, od Uralu až k Tichému oceánu. Počet věřících lze jen odhadovat.

– strana 13 –

Strom s hlubokými kořeny...

1. Dnes se chci s vámi na chvíli zastavit u apoštolské cesty, kterou jsem vykonal minulý týden v pátek a v sobotu. Byla to moje už druhá apoštolská návštěva této země, první byla v roce 1991. Prvním pocitem je vroucí díkůvzdání především Pánu, že jeho prozřetelnost vedla kroky Petra a nástupce a ještě jednou ho učinila poutníkem po cestách církve. Dnešní církve, která oslavuje svůj vznik, církve roku 2000, která si připomíná své tisícileté kořeny. To byla hlavní myšlenka putování. Kristus je naše naděje.

Upřímný dík patří prezidentu Maďarské republiky, panu Árpádu Gönczovi, a ostatním občanským představitelům za přijetí, jež mi prokázali. Znovu dávám objetí pokoje a společenství ctihodným pastýřům církve v Maďarsku. Zvláště opatovi z Pannonhalmy a biskupovi z Györu a z celého srdce je vztahuji na celou křesťanskou komunitu v Maďarsku.

Byla to cesta, která zašla do minulosti, aby osvětila přítomnost a promítala se do budoucnosti.

2. Moje páteční a sobotní návštěva byla putováním po stezkách dějin církve. Byla to cesta, která zašla do minulosti, aby osvětila přítomnost a promítala se do budoucnosti. Cesta pozpátku napříč tisíciletím, aby se konfrontovala s generací, která překročila práh roku 1000, aby posbírala jeho svědectví a udělala z něj poklad v předvečer už nadcházejícího 3. tisíciletí. Církve je strom s hlubokými koře-

této historické paměti, která je zárukou cesty do budoucnosti. Kvůli tomu jsem se rozhodl odebrat se do Pannonhalmy a do Györu. Totiž tam, kde maďarský národ uchovává památku své tisícileté křesťanské tradice.

Pannonhalma – maják kultury

Pannonhalma je místo, kde se na pahorku sv. Martina tyčí nejstarobylší klášter Maďarska. Opatství stejného jména bylo založeno před 1000 let několika mnichy benediktiny, kteří přišli z Říma. Byli to spoluhratři a žáci sv. Vojtěcha, pražského biskupa, prvního mučedníka a patrona Polska, který je proto uctíván jak od Čechů, tak od Poláků i Maďarů. Opatství Pannonhalma spolu s velmi četnými jinými kláštery řádu sv. Benedikta, jež jsou rozsety po evropském světadílu, bylo během staletí vynikajícím majákem kultury a hrálo důležitou roli při obraně svobody a pravdy, především tváří v tvář tureckým vpádům, a nedávno

3. V nádherném gotickém chrámu se konaly mimořádně slavné nešpory. Úchvatný chrám, zpěv mnichů a intenzivní účast věřících dodaly zvláštní výmluvnost chvíli modlitby, oněm nešporám tisíciletí, během nichž se několikrát opakovaly prosby za jednotu křesťanů. Má pouť do Pannonhalmy totiž nabyla i důležitou ekumenickou hodnotu. Starobylé opatství, založené na konci 1. tisíciletí, je svědkem údobí, v němž křesťané východu i západu byli ještě v plném společenství. A to nutí nás, kteří se připravujeme na jubileum roku 2000, připomínat tu plnou jednotu, abychom zcela překonali rozdělení, k němuž došlo později.

Győr je jedno ze starobylých měst Maďarska a je v něm velké bohatství památek. Tam se konala velká eucharistická koncelebrovaná oběť, nad níž se tyčil Kristus, dobrý pastýř, pramen důvěry, naděje, síly pro osoby i pro národy, které se svěří jeho vedení.

Svou návštěvou jsem chtěl podat svědectví solidarity a opory, zvláště ctihodným pastýřům božího lidu...

V Györu, v diecézi založené na úsvitu druhého tisíciletí, v době sv. krále Štěpána, jsem ve jménu Krista, dobrého pastýře

znovu naléhavě vybídl maďarskou církev k naději a ukázal jsem jí na příkladu těch, kteří v minulých desetiletích osobně platili i svým životem za odpor vůči násilí a zvlí. Kromě neo-hroženého kardinála Josefa

Mindszentyho jsem připomněl zvláště božího služebníka Vilmóse Ópora, biskupa z Györu, který zaplatil svým životem to, že chtěl bránit před sovětskými vojáky několik žen, které se uchýlily na biskupství. Proces blahorečení tohoto hrdinného biskupa už dospěl do závěrečného stadia. Čtěl jsem se pomodlit také u jeho hrobky. Svou návštěvou jsem chtěl podat svědectví solidarity a opory, zvláště ctihodným pastýřům božího lidu v Maďarsku, kterým jsem zanechal poselství povzbuzení pro jejich národní dílo evangelizace.

Mám ještě v očích tváře a místa této maďarské cesty...

4. I tentokrát, milovaní bratři a sestry, se římský biskup stal Kristovým poslem na cestách světa v jistotě, že evangelium je slovo věčné pravdy o člověku a společnosti, jediná stabilní záruka svobody a solidarity při proměnách ideologických systémů a politických uspořádání. Šel jsem k drahému maďarskému národu a k jeho pastýřům ve jménu Krista, který je týž včera, dnes a na věky, pramen naděje a opravdové duchovní, kulturní a společenské obnovy. Mám ještě v očích tváře a místa této maďarské cesty, a proto bych rád postavil do ochrany Nejsvětější Panny Marie, Magna Domina Hungarorum, všechny osoby a společenství, s nimiž jsem se setkal, aby jim vyprosila sílu a důslednost ve víře v Krista, který je naší nadějí.

(Převzato z českého vysílání Vatikánského rozhlasu)

Svatý otec po promluvě pozdravil přítomné poutníky. Jeho zvláštní pozdrav patřil poutníkům z české republiky:

„...Mám radost z vaší účasti na této audienci, která svědčí o vaší lásce ke Kristově církvi a oddanosti Petrově nástupci. Necht' tato cesta do Říma je vám všem duchovním osvěžením a novou posilou ve víře. K tomu vám ze srdce uděluji své apoštolské požehnání. Chvála Kristu.“

ny. Zatímco se už rozprostírá za rok 2000, slaví ve všech částech světa nejvýznamnější chvíle svého rozšíření během staletí v různých národech podle poslání vzkříšeného Krista. Já sám se během svého pontifikátu stávám svědkem a podporovatelem

během komunistické diktatury. Slavit jeho tisícileté trvání má význam, neboť v jistém slova smyslu připomene a znovu předloží duchovní a kulturní základy Evropy, k jejímuž upevnění účinně přispěla benediktinská tradice.

Liturgická čtení

1. čtení Ez 18,25–28

Toto praví Hospodin: „Říkáte: ‚Pán nejedná správně!‘ Slyšte tedy, izraelský dome! Je to mé jednání, které není správné, nebo spíš vaše? Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost a páchá nepravost a zemře, zemře pro nepravost, které se dopustil. Jestliže se však zločinec odvrátí od svých zlých skutků, které spáchal, a jedná podle práva a spravedlnosti, sám sebe zachrání. Neboť proto, že se bál a odvrátil od všech svých nepravostí, které spáchal, jistě bude živ a nezemře.“

2. čtení Flp 2,1–11

Bratři! Jestliže je u vás trochu křesťanské snahy druhé těšit, trochu láskyplného povzbuzení, nějaké duchovní společenství a trochu srdečné účasti, dovršte mou radost tím, že budete stejně smýšlet, že vás bude všechny pojit jedna láska, že budete svorní a jednomyslní. Nic nedělejte z hašteřivosti nebo touhy po prázdné slávě, ale z pokory ať každý z vás pokládá druhého za lepšího, než je sám. Nikdo z vás ať nehledí jenom na vlastní prospěch, ale i na prospěch druhých. Mějte v sobě to smýšlení, jaké měl Kristus Ježíš: ačkoli má božskou přirozenost, nic nelpěl na tom, že je rovný Bohu, ale sám sebe se zřekl, vzal na sebe přirozenost služebníka a stal se jako jeden z lidí. Navenek byl jako každý jiný člověk, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži. Proto ho také Bůh povýšil a dal mu Jméno nad každé jiné jméno, takže při Ježíšově jménu musí pokleknout každé koleno na nebi, na zemi i v podsvětí a každý jazyk musí k slávě Boha Otce vyznat: Ježíš Kristus je Pán.

Evangelium Mt 21,28–32

Ježíš řekl velekněžím a starším lidu: „Co soudíte o tomto případě: Jeden člověk měl dva syny. Přistoupil k prvnímu a řekl mu: ‚Synu, jdi dnes pracovat na vinici.‘ On odpověděl: ‚Mně se nechce,‘ ale potom toho litoval a přece šel. Přistoupil k druhému a řekl totéž. Ten odpověděl: ‚Ano, pane,‘ ale nešel. Který z těch dvou vykonal otcovu vůli?“ Odpověděli mu: „Ten první.“ Ježíš jim řekl: „Amen, pravím vám: Celníci a nevěstky vás předcházejí do Božího království. Přišel k vám Jan, aby vám ukázal správnou cestu, ale neuvěřili jste mu. Celníci však, a nevěstky mu uvěřili. Vy jste to viděli a přece ani potom jste se nezměnili a neuvěřili jste mu.“

Myšlenka na neděli

KTERÝ Z TĚCH DVOU

Zamyšlení nad úryvkem Mt 21,28–32

Celníci a nevěstky vás přecházejí do Božího království.

Posluchače, kteří se dnes shromáždili kolem Ježíše, nepřivedla touha po pravdě. Velekněží a starší jej poslouchají, ale nemají zájem se něco dovědět. Čekají jen na taková slova, která by je utvrdila v jejich předsudcích a posílila v odporu. I když tě dnes budou obklopotvat, odděl se vnitřně od jejich postoje. Pros naopak, aby Duch svatý otevřel tvé srdce, aby ti sebeláska nebránila slyšet a přijímat slova života.

Ježíšovo prosté a stručné podobenství je určeno především těm zatvrzelým. Ty však naslouchej, jako by Pán hovořil jen pro tebe. Nepravosti těch druhých nikdy nejsou pro nás ospravedlněním.

Jeden člověk měl dva syny. Řekl jednomu: »Synu, jdi dnes pracovat na vinici!« On řekl: »Ano, pane!« Ale nešel. Není ti to povědomé? Nevzpomínáš si na ty chvíle, kdy jsi říkal dokonce i s nadšením: Ano, ano, Pane! S radostí jsi konstatoval, jak krásně souznějí Ježíšova slova s tím, co si právě myslíš a co očekáváš. Naplňovalo tě to potěšením, ale to nadšení vyrůstalo z bludných kořenů: holedbal ses sám sebou a upevňoval tak svou sebelásku. Ten sebelibý souzvuk tě ukolébá, jakoby už tím bylo dosaženo cíle. Ale to podstatné se nestalo. Tvá pevná pozice, tvá dosavadní úspěšnost a z toho plynoucí sebedůvědomí tě naplňovalo uspokojením, které úplně přeslechlo, co vlastně Pán žádá právě od tebe a co je třeba na tvé vinici udělat. Sebestředný pohled bývá nadmíru bystrozraký, jen pokud jde o nedostatky těch druhých, ale zůstává takřka nevnímavý k těm vlastním.

Ten druhý odpověděl: »Nechce se mi.« Ale potom toho litoval a šel. Jeho odpověď nezněla povzbudivě. Ale jedno jí nelze upřít: je upřímná. Proč si nepřiznat svou pohodlnost, slabost, nerozhodnost. Je tolik dní, kdy nás naplňuje nechuť, nezáměr, rozladěnost, kdy je tak těžké zvednout se a udělat první krok. Možná že

kdyby otec naléhal, mohlo dojít dokonce ke sporu a vyčítání. Ale otec to odmítnutí přešel mlčky a beze slova odešel. To mlčení se pojednou dotklo vnímavého srdce. Srdce, které není zakukleno samo v sobě, pocítí, třeba se zpožděním, že možná způsobilo bolest. Ze schopnosti prožít něco z toho, co prožívá ten druhý, může překvapivě vytrysknout obdivuhodná síla. Tam, kde samozřejmě *Ano* zůstalo nakonec docela neplodné, *lítost, soucítění* přemohlo počáteční pohodlí a nechuť. *Nechtělo se mu*, dokud nelitoval. Pak přece jen šel.

Kdo z těch dvou splnil vůli svého otce, a proč?

Na tom, jak upřímně si zodpovíš tuto otázku, bude záležet, zda správně pochopíš závěrečnou Ježíšovu pointu. Ona je vážným varováním nejenom pro kolemstojící velekněze a starší, ale pro všechny ty, kteří jsou si příliš jisti sami sebou. To, co se stalo, když *přišel Jan, spravedlivý*, opakuje se při příchodu Ježíše Krista a bude se opakovat, kdykoliv vystoupí *spravedlivý* jako Boží posel: *nevěstky a celníci uvěří, a velekněží a starší, ačkoliv vidí jejich pokání, nelitují a nevěří*. Ale jak jsi poznal, je právě *lítost* onou hybnou silou, která překonává povýšenou sebestjstotu i netečnou lhostejnost a lenost. Již 600 let před Janem varoval Hospodin ústy proroka Ezechiele: *Jestliže spravedlivý opustí svou spravedlnost, zemře pro svou nepravost, zatímco zločinec, který se odvrátí od všech svých nepravostí, bude živ*⁽¹⁾. Boj se tedy stavu, že bys začal spoléhat na svou třeba i dlouholetou spravedlnost a domníval se, že již není třeba věřit prorokům, že již nemáš co měnit. Byl bys jako syn, který spoléhá na své jalové *ano*, a vůli svého otce neplní.

Hospodin je dobrý a dokonalý, ukazuje hříšníkům cestu a pokorné vede k správnému jednání, pokorné učí své cestě.

Pane, dej mi pokoru, která umí litovat. *Ved' mě ve své pravdě a uč mě, neboť ty jsi můj Bůh, můj spasitel, nepřestávám v tebe důvěřovat*⁽²⁾.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾Viz 1. čtení Ez 18,26

⁽²⁾Viz resp. žalm 25

Assiský světec dnešku

Od konce 12. století zaznamenává středověk pronikavější společenské změny. S rozvojem měst, řemesel a obchodu vzniká nová společenská vrstva – měšťanstvo. Ta stále více zasahuje do veřejného života. Nezůstala ani bez vlivu na církev. Předtím církevní život téměř výlučně ovlivňovalo duchovenstvo. Ve vrcholném středověku je církev zasahována sekularizačním procesem. Vznikala reformní hnutí (např. bogomilové na Balkáně, valdenské hnutí v severní Itálii, „Lyonští chudobní“ a albigenci ve Francii i další). Ta se však většinou později s církví rozešla. V církvi však tehdy vzniklo reformní hnutí, spojující věrnost ideálům evangelia s věrností církvi. Inspirátorem tohoto hnutí byl syn assiského měšťana – František z Assisi.

1. Narodil se tam v roce 1181 (někdy se udává i rok 1182) v rodině prosperujícího obchodníka s plátnem Pietra Bernardoneho. Ten udržoval živé obchodní styky s Francií. Ze svého prvorozeného syna chtěl mít obchodníka. Matka Jana – snad francouzského původu z Provensálska – dala Františkovi původně jméno Jan. Náklonnost obou rodičů k Francii navykala malého Jana na jméno František, které mu již zůstalo. Měl ještě mladšího bratra Angela.

Zpočátku jevil František mladický zájem o rytířské zpěvy a hry. Projevoval se i jako schopný obchodník. Narozdíl od svého otce vedla jeho dobrosrdečnost a romantická povaha až k abnormální štedrosti. Rozdával peníze sociálně potřebným. Uměl je však i utrácet při zábavách se svými kamarády – vrstevníky.

Františkovi bylo 20 let, když v roce 1202 vypukla válka mezi městy Perugia a Assisi. V ní i bojoval a později se dostal do zajetí. Tam onemocněl.

Po roce byl propuštěn. Vrací se domů a prožívá první hlubší duchovní proměnu. Hledá nové kvality smyslu života. Ještě jednou šel do boje. U města Spolete ho však zvláštní sen přivedl k definitivnímu rozhodnutí skoncovat s myšlenkou vzít do rukou zbraň. Vrátil se domů. V assiském kostelíku sv. Damiána zažil vidění, které jeho životu dalo zcela nový směr. Z oltáře ho ukřižovaný Kristus žádá, aby zajistil opravu onoho téměř již rozpadajícího se kostelíka. Tento fenomén byl pro Františka předobrazem jeho pozdější apoštolské a misijní účasti na obnově církve.

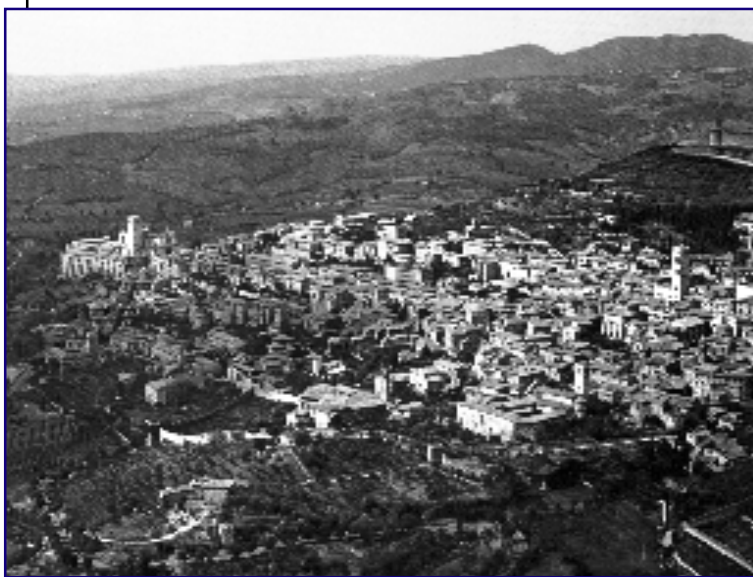
Osobnost Františka z Assisi je pod historickým i novodobějším pohledem hodnocena velmi široce. Je např. označován „chudáčkem“ (italsky „Poverello“). Intelektuálové ho považují za významného eko-loga. Nejpřijatelněji ho vystihuje františkán Eugen Mederlet: „...František nedával lekce z teologie. On evangelium žil. Vše, co o něm vypověděl, má váhu života...“ Výstižná charakteristika zasluhuje snahu o verifikaci Františkova odkazu složité společnosti na přelomu 20. a 21. století.

2. Vstoupíme-li do baziliky S. Maria degli Angeli v Assisi a ztišíme-li se v ní při kapli Porciunkula, Františkova oblíbeného původního domku, věnovaného mu tehdejšími benediktýny, když se definitivně rozhodl pro samotu a chudobu, je před námi obraz ukončení zápasu Františka s jeho konzumistickým otcem, který syna vydědil po zjištění, že rozdává otcův majetek chudým. Známé Františkovo radikální „gesto“ se na veřejnosti před assiským biskupem svléknout a hodit své šaty otci pod nohy bylo přijato tehdy přítomnými jako apel vzít ho pod ochranu jako veřejného kajícího a člověka, který se zasvětil Bohu. Proč? Z Františka totiž vyzářoval objev jiného bohatství. Bohatství stvořeného světa, který obdivoval a těšil se z něho.

Zpočátku neměl František konkrétní program. Stal se mnichem, který začal kázat nejprve v Assisi. Již po několika svých

vystoupeních si získal posluchače natolik, že se někteří z nich k němu připojili. Mezi prvními byl např. bohatý obchodník Bernardo di Guintavale, právník Pietro Cattani a bratr Edigius. A když jich bylo dvanáct, vytvořil společenství „assiských hlasatelů pokání“. Pro ně připravil po jejich první apoštolské cestě určitá provizorní pravidla. Ta již v roce 1209 (někdy se udává rok 1210) ústně schválil papež Inocenc III. Vznikla první mužská řehole „Řád menších bratří“ (Ordo Fratrum Minorum – zkr. OFM). V té době přijal František též jáhenské svěcení. Jáhnem – z úcty ke kněžství a pro svou mimořádnou skromnost – zůstal po celý život. Jako jáhen odvedl enormní apoštolskou a misijní práci, a to i se svými spolubratřími nejen v Itálii, ale i na Blízkém Východě. Tam se ve 20. letech 13. století podílel na zamezení mohamedánského obklíčení křesťanů. Rozrůstající se společenství a neustále se prohlubující misijní apoštolát vedly Františka k rozhodnutí věnovat se otázkám vnitřní disciplíny řehole a dokončení definitivního znění řeholních stanov. Dvě podoby řeholních stanov (Regula I – obsáhlejší a Regula II – tzv. „bullata“ – kratší) se staly konstitucí Menších bratří. Definitivně byly schváleny papežem Honoriem III. v roce 1223. Mužská řehole „Menších bratří“ se v 16. století rozdělila do tří autonomních celků: minorité – méně přísní konventuálové, observanti – přísnější nekonventuálové (dnes známí pod názvem františkáni) a relativně nejpřísnější větev – kapucíni.

Celoživotní rozhodnutí rozvíjet poznané hodnoty duchovního rozměru bohatství přivádí Františka k založení ženské řehole Klarisek s její představenou Klárou a tzv. „Třetího řádu“. Šlo o sdružení laických mužů a žen, kteří se dobrovolně rozhodli naplňovat Františkovy evangelní ideály v občanském životě. Z tohoto laického řádu vyšli poz-

Město Assisi – město, které se díky osobnosti svatého Františka stalo pojmem. Hovoří ke všem lidem dobré vůle svým poselstvím pokoje.

ději mnozí apoštolové a světcí, někdy i z panovnických rodů (např. sv. Ludvík Francouzský, sv. Alžběta Durynská a další).

K hlubšímu pochopení poslá- ní Kristova příchodu na tento svět inicioval František se svými spolubratři o Vánocích r. 1223 na vrchu Greccio první „živý betlém“. Zasloužil se o první po- božnost „Křížové cesty“. Sám pak byl 14. září 1224 na hoře Verna stigmatizován. Bohem poslaný serafín mu vtiskl pět ran Kristových jako nejvyšší odmě- nu Františkova přístupu k účasti na Ježíšově utrpení. Vše pak za- vršeno jeho svatořečením pape- žem Řehořem IX. již dva roky po smrti. (Zemřel 3. října 1226 v Porciunkule.)

3. Vystoupíme-li kopcovitým terénem města Assisi na vrchol jeho homí části k monumentální bazilice sv. Františka, tu pohled na město dolů připomíná známé biblické proroctví o zkáze Jeruza- léma, nezmění-li jeho obyvatelé své „přízemní“ smýšlení: kde ví- tězí spíše zlo než dobro. Františ- kova láska ke všemu stvořenému je provázena zásadou učit člově- ka vidět Krista v obraze dobrého pastýře, v kvalitě Jeho oběti na kříži. František jakoby říkal: Pas- týř nevede jen své stádo na dob- ré pastviny. On je sám pastvi- nou v eucharistickém pokrmu a nápoji, proměněných poprvé při Poslední večeři o Zeleném čtvrtku a pak již 2000 let při kaž- dé mši svaté na celém světě.

Nabízí se tedy významný Františkův odkaz pro náš du- chovní růst: že eucharistii sku- tečně prožívat a žít znamená nejen poslouchat, co je předná- šeno při stole Slova, nýbrž v procesu, odehrávajícím se při stole Oběti – tj. proměnění chle- ba v Tělo a vína v Krev, završe- ných přijímáním jako nabídky našeho spojení s Kristem. Jako- by František upozorňoval na nebezpečí, abychom v Kristu neviděli jen to lidské, ale přede-

vším to božské, tj. zbavovali se tak rutinního a mechanického přístupu k účasti na Eucharistii. Jáhen František měl již tehdy intuici k hledání spojitostí mezi eucharistií a evangelizací. V roce 1993 verifikoval Fran- tiškovu, na jeho dobu ještě ne- dokonalou hypotézu, kolínský arcibiskup Joachim kardinál Meisner při zahajovací přednáš- ce na světovém eucharistickém kongresu ve španělské Seville. Zdůraznil potřebu nejen Kristo- vo Tělo přijímat, ale poskytovat dále, darovat a předávat jiným, abychom se tímto Tělem oprav- du stali; jde tak o úmysl Boha v nás dosáhnout toho, abychom se stali evangelisty a misionáři s cílem dále svět očisťovat, utě- šovat a podněcovat ke konverzi.

4. Františkovým apoštolátem bylo: „Pokoj a dobro“. V jeho době ho přijaly téměř všechny společenské skupiny. Jeho teh- dejší výzva za duchovní obnovu našla porozumění jak mezi pro- stými, tak vzdělanými lidmi. Na- plňujeme tento jeho odkaz v soudobé společnosti? Dokáže- me se vždy realisticky postavit k fenoménu „nepřítel“ – „zlo“? Nezamířujeme tak proces na lid- ské spáse? Dialog na přelomu dvou tisíciletí vede na jedné straně k hledání pravdy a dobra jak u křesťanů, tak i u mnoha lidí dobré vůle. Na druhé straně jejich fetišizace, již jsme často dnes svědky, prozrazuje, že se dialog vede i tam, kde již nejde o skutečné hledání. Zůstává jen boj, svědectví a mučednictví. Po- kud žijeme v sebeklamu, balan- cujeme nad propastí ztráty vlast- ní identity – nejvnitřnější to pod- staty člověka, o kterou se dnes svádí boj.

Po oživení nacionalismu na počátku 20. století, který se později překryl totalitním i ekonomickým internacionalis- mem, jsme dnes konfrontováni tzv. novým „humanismem“, který směřuje k unifikaci a uniformitě, k vizi tzv. „sjedno-

cení“ světa. Taková vize je uto- pií. Jde o falešnou představu o světě, která je v rozporu s odkazem Františka z Assisi, a zejména pak s Ježíšovou ve- lekněžskou modlitbou „Aby všichni jedno byli“ ... Alexan- der Solženicyn v jedné ze svých epopejí říká: „... Kdo nevidí, že nebezpečnější než válka je vše- obecné zlo, rozlité v lidských srdcích, ten vše vidí jen povrchně. Skutečné dilema světa zní: Mír či zlo v srdcích...“ Nebylo by prospěšné vrátit se k Fran- tiškovi v etapě přechodu z 20. do 21. století? Člověk se totiž musí nejednou vyrovnávat s novo- dobou ideologií neznámého po- hanského božství, které poža- duje obětovat naše srdce. To je konkrétně: nedokážeme milovat, dokážeme však společně nenávi- dět. Vzniká tu fenomén sjedno- cování se ve zlu.

Na toto nebezpečí upozornil již papež Jan Pavel II. v roce 1979 v Latinské Americe: „...Naše doba – to je doba ruz- ných humanismů a antropo- centristů. Je to však paradox, že jde současně i o epochu nej- hlubších obav člověka, které souvisejí s jeho vlastní identi- tou. Je to epocha intenzivního úpadku člověka, epocha, ve kte- ré jsou lidské hodnoty tak poni- žované, jako nikdy předtím...“

O 16 let později doplňuje Jana Pavla II. banskobystrický biskup Mons. Rudolf Baláž. Ten na otázku rozhlasové rela- ce Cesty: „Co vás nejvíce trá- pí?“ v lednu 1995 odpověděl: „... Když vidím, že vládne lhos- tejnost k prvořadým hodnotám, jak se lidé přetvařují, věší svůj život na firemní tabule a jejich nitro zůstává materialistické, neopohanské, liberalistické, ne- shodující se s evangeliem. Je to oprávněná bolest, neboť vzápě- tí vidím, co následuje: liberali- zace manželství, relativizace největších hodnot včetně živo- ta jejich dětí... Život se prostě stává oblundným...“

Bronzová socha sv. Františka od Vincenza Rosignoliho.

Všimněme si ještě jedné ob- lasti soudobého sekularizované- ho světa. Řada mladých lidí dnes získává vysokoškolskou kvalifikaci k podnikání. Je i na křesťanech, aby i na tyto lidi – bez ohledu na konfesi – působili v tom smyslu, že si tato pro- fese teprve v našich podmín- kách klesá cestu k pravým hod- notám. Znamená to zamyslet se i nad osobou Františkova otce Pietra Bernardoneho a – v protikladu s jeho tehdejší- m přístupem k obchodování – upevňovat dnes etické rozměry podnikání a tím se čestně při- pravovat na náročné sociální role, které nové podnikatele očekávají nejen ve zvolené pro- fesi, ale i v občanském životě a rodině. Chce to např. snubit citlivost ke krásě, umění a výchově s podnikatelskou kreativitou při vědomí sloužit blahu člověka. Jen vzájemnou partnerskou úctou a čistým lid- ským přístupem můžeme osla- bit nežádoucí konzumistické projevy podnikatelské činnosti.

*doc. PhDr. Jaroslav
Telec, Csc.
(Pokračování příště)*

Písmo se naplňují

Láska je kořenem stromu života

Pane, chtěl bys napsat poselství na setkání 19. května?

Jsi připravena?

Nikdy nejsem připravena, ale můžeš mi pomoci, abych byla.

Pros a bude ti dáno.

Prosím Tě, můj Pane, at' jsem připravena slyšet Tvůj hlas a psát.

Otevři tedy své uši a pozorně poslouchej. Piš:

Pokoj vám všem. Jsem Pán, Emanuel, Svatý svatých, který se dává poznat pomocí tohoto slabého nástroje. Přicházím k vám, maličci, dostává se vám tak velké přízně, přicházím a vystavuji Svě svatě Srdce přímo před vašimi očima. Mé Srdce je svaté, čisté a naplněné láskou, proto se probudte. Probudte se ze své letargie, procitněte a vnímejte Mě.

Můj Duch se na vás bez přestání štědře vylévá, a přesto tak mnozí z vás dosud nepochopili... Já, Pán, jsem vždycky povolával proroky, už od vašeho stvoření, ale Moji vlastní opakují to, co opakovali vždycky... Ještě pořád pronásledují všechny Mé proroky, štvou je z města do města. Bez přestání je prolévána Ábelova svatá krev. Tito lidé Mě žádají o spravedlivé zákony, touží, abych byl blízko nich, ale když jim pošlu Svěho svatého Ducha milosti, zavírají oči a nechtějí slyšet a nechávají svá srdce ztvrdnout v žulu; sejdou se, zahánějí pryč Mého svatého Ducha milosti, tak jako se odhání zlý pták. Mé svatě Srdce je v bolestech... Otevřte! Otevřte! Nezatarasujte Mi cestu! Odstraňte tyto balvany, které jen brání Mému lidu dosáhnout Mne, lidu, který jste nechali vyhladovět.

Přišel jsem k vám, léčit vás a těšit; přišel jsem, abych vám

přinesl pokoj a lásku; přišel jsem zúrodnit Svou zemi a obdělávat její půdu. *Mé jméno je svaté* a svaté jsou Mé zákony a nařízení. Ano, zavodním tuto vyprahlou zemi Svou láskou a *Já, Pán, nepřestanu vylévat Svěho Ducha na Svě děti, žehnaje jim.*

Nevšimli jste si toho? Nepozorovali jste, že vás připravuji na přijetí nového nebe a nové země, jak jsem už dávno slíbil? *Ještě* jste nepochopili? Neviděli jste, jak pracuji? Zvu vás všechny, od jednoho konce této země ke druhému, *abyste naslouchali mému hlasu.* Ach, milovaní, přišel jsem léčit vaše bolesti, vaše zranění a slabosti, které na vás tak těžce dolehly v této temnotě. Ne, milovaní, vaše bolesti nejsou nevyléčitelné, vaše zranění lze vyléčit, protože jsem s vámi a vždy tak blízko vás. *Proto pojdte ke Mně s láskou, prostě Mě s láskou a dostanete, vzývejte Mě s láskou a vyslyším vás.* Zvednu vás na klín a budu vás hýčkat, budu vás konejšit. Slyšte Mé volání pokoje a lásky, Láska vás miluje.

Láska je kořenem stromu života, proto at' je to LÁSKA, co vychází z vašich srdcí. Když láska zasáhne tam, kde je zlo, odstraní všechnu zkaženost, rozpustí ji, tak jako mlha mizí prvními teplými paprsky slunce.

Kvůli Svým věrným vzkřísím každé tělo, nezůstanu nečinný, všechny vás pozvednu Svým slovem, nebudu mlčet, dokud neoslavím Svě tělo a obnovím celou Svou církev. Vězte, vy všichni, kdo chcete potlačit Mého Ducha milosti a umlčet Můj hlas, že vaše zlé úmysly a snažení budou všechny marné. Budu stále nabízet Svou ruku každému, i rebe-

lům, i těm, kdo Mě provokují dnem i nocí, vidíte? Všichni jste Můj lid, at' jste jakékoliv rasy či vyznání, vzpomeňte si, že jsem LÁSKA a že jsem vás všechny stvořil.

Dnes Můj plán spásy zahrnuje celý svět. Vždycky jsem posílal a stále posílám své posly ke všem národům, aby vám pomohli pokročit ve víře, obrátili vás, přinesli pokoj a lásku, sjednotili vás, proto se nepokoušejte ututlat Můj hlas a volání Mé Matky; naše hlasy na vás budou stále dopadat jako kladivo tříštící skály (tj. kamenná srdce) až do dne Mé slávy. Radujte se a oslavujte Mou úrodnou vinici, protože Má vlastní ruka obracela a zpracovávala půdu; Má vlastní ruka vytrhala trní a hloží a spálila je; Svým vlastním pláštěm ji chráním před vysušujícími větry a bouřemi, které rozpoutává Můj nepřítel. Jsem pečlivý Hospodář, střežím ji horlivě a neustále. Tato vinice je Můj dar vám a budu vám zadarmo nabízet její hrozny, naplním a nasytím celý svět.

Ach, milovaní Mé duše, naslouchejte pozorně Mým slovům, snažte se a chápejte, nepochybujte, nepokoušejte Mě... Já Pán, vám slavnostně říkám: *Písmo se naplňují.* Tak proč se tolik z vás diví vylití Mého Ducha? Proč jste překvapeni, když vaši mladí mají vidění? Přicházím k vám, abych zjistil, jak znáte Mé slovo; přicházím s velkou láskou vzkřísit těla Svých synů a dcer; přicházím vás obrátit a připomenout vám Svá přikázání; přicházím volat hříšníky ke zpovědi; přicházím volat k pokání všechny ty kněze, biskupy a kardinály, kteří tak zle zranili Mé svatě Srdce a zradili Mne, svého Přítele a Boha. *Nepřicházím jako Soudce, ještě ne, přicházím k vám jako žebrák, otrhaný a bosý, s vyprahlými rty, s nářkem prosící o trochu lásky, o návrat k lásce.* „Snažně

vás prosím, vraťte se ke Mně a milujte Mě; učte se Mne milovat, učte se Mne milovat: smiřte se se Mnou, smiřte se se Mnou, neodvrhnu vás. Jsem Láska a miluji vás navěky.“

Pojďte ke Mně, dokud ještě nenastala ona hodina, nečekejte, až přijde Má spravedlnost, nedopustte, aby vás Má spravedlnost zastihla nepřipravené. Uvědomte si, že to budu Já v oně strašné, děsivé chvíli, budu stát před vámi jako majestátní přísný Soudce a Můj hlas, který byl hlasem nariikajícího žebráka, se promění v lesk stravujícího ohně, v průtrži mračen, lijáku, krupobití. Můj dech bude jako proud síry, který na všechno uvrhne oheň, aby vás všechny očistil a obnovil, spojil vás v *jeden svatý lid.*

Šťastni všichni ti, kdo doufají ve Mne a vítají Mého Ducha milosti jehož teď tak štědře vylévám na všechno lidstvo, protože uvidíte Mne, svého Boha. Blahoslavení chudí v duchu, protože jejich je království nebeské; šťastni jsou všichni ti, kdo mají uši k slyšení a jsou prostého srdce, vítajíce Mého Ducha milosti s vírou dítěte, protože v těchto malých srdcích zapustí kořeny Mé slovo.

Blahoslavení jsou ti, kdo jsou pronásledováni pro spravedlnost, protože jejich je nebeské království. Už to bude trvat jen krátce, Mé malé holubice, a budu s vámi – mějte Můj pokoj. Žehnám každému z vás. Já, Ježíš Kristus, žehnám a odpouštím vašim pronásledovatelům, protože nevědí, co dělají. Já, Pán, vás všechny věčně miluji. *(Vassula Ryden, Opravdový život v Bohu, str. 56–58.)*

Pozn. red.: U soukromých zjevení se podrobujeme konečnému úsudku církve. Uvedené citát z knihy Vassuly Rydenové uveřejňujeme v duchu slov kardinála Ratzingera, která jsme uvedli v minulém čísle na str. 11.

Mariánské oázy ve světě – Polsko

Nowy Sacz

Místo leží v Sandecké kotlině na soutoku řeky Kamenice a Dunajce, na vysoké planině, která spadá příkře k Dunajci a mírně na jižní stranu. Vzniklo v r. 1292 díky zvláštnímu privilegii krále Václava II. Mělo velký význam jak obchodní tak obranný. Kazimír Veliký je obehnal hradbami a zbudoval zde hrad, kde se několikrát konaly významné sjezdy a porady. Zde vítala šlechta královnu Hedviku, když přijížděla do Polska. Od časů Vladislava Jagelonského zde kraluje v chrámu Ducha svatého Matka Boží – Těšitelka, paní sandecké země.

Obraz Matky Boží s Děťátkem je umístěn na hlavním oltáři. Namaloval jej neznámý umělec na desce z lipového dřeva temperami na křídovém podkladu. Panna Maria drží na levé ruce Ježíška a v pravé žezlo. V oválné tváři jsou nápadně pozorně upřené oči. Odhalené pravé ucho připomíná, že Matka naslouchá každé prosbě, která je jí adresována. Má červený šat s úzkými rukávy vysoko podkasaný. Z ramen jí splyvá safírový plášť se zelenavou podšívkou zlatě lemovaný. Děťátko má dlouhé bílé šaty ozdobené květy. Pravá ručka žehná, levá drží na kolenou zeměkouli s křížkem. Mariinu korunu drží dva andělé. V pravém rohu ve štítu s červeným polem je znak Jordanů, tři polnice a písmena

ZJDZ – Zofia Jordanówna ze Zakliczyna. Obraz nese znaky gotiky i renezanse. Pochází z XVI. století a vznikl v krakovské nebo novosandecké dílně. Historie chrámu spadá do doby Vladislava Jagelonského, který založil klášter premonstrátů, aby pečovali o tehdy zbudovanou nemocnici a aby se zbožně modlili za všechny členy královské rodiny, jak živé tak zemřelé a za spásu jejich duší.

V XVI. století byl opatem kláštera po dvakrát Jan ze Zakliczyna Jordan. Je velmi pravděpodobné, že obraz věnovala paní Zofia pro svého příbuzného – odtud zřejmě ona písmena ve znaku na obraze. Poněvadž iniciály uvádějí její dívčí jméno, muselo se tak stát před rokem 1569, kdy se vdala za

Samuela Zborovského. Darovala rovněž krásné korunky, které byly v r. 1632 vykradeny. Když císař Josef II. zrušil premonstráty, zkonfiskoval rovněž všechny vzácné votivní dary. Kult obrazu Panny Marie Těšitelky se oživil až v r. 1831, kdy do kláštera přišli jezuité. Slavnostní zahájení jejich pastoračního působení bylo 7. května 1832.

11. srpna 1963 polský primas kardinál Wyszyński Pannu Marii-Těšitelku slavnostně korunoval. Slavnosti se účastnilo 17 biskupů, mezi nimi i krakovský arcibiskup Wojtyła, 700 kněží a 1000 řeholnic. Věřící se sešli v počtu 300 000.

Zvláštností tohoto chrámu Panny Marie Těšitelky je, že v poutnicích, kteří sem přijdou,

Obraz Matky Boží s Děťátkem namaloval neznámý umělec na desce z lipového dřeva temperami na křídovém podkladu.

probouzí touhu vyzpovídat se u Panny Marie Těšitelky. Kostel se stal zповědnicí širokého okolí. Podle klášterních kronik je zvláštním zaměstnáním zdejších řeholníků-kněží každodenní několikahodinové zpovídání věřících. Hlavní odpustková pouť se koná v poslední srpnovou neděli.

– 15 –

Být pohotový přijmout vše

Tatjana Goričeva – byla v Sovětském svazu ateistkou a docentkou filosofie, byla však hledajícím člověkem. Když jednou vyslovovala slova modlitby Otče náš, prožila náhlé obrácení a stala se nebojácnou disidentkou.

Strach je náš úhlavní nepřítel. To je právě onen základ, na němž je vybudována démonická mašinérie zotročení člověka. V totalitní společnosti prolíná strach naší celou existenci odshora až dolů. Už dlouho to není strach zvenčí, nýbrž hluboce niterný strach.

Člověk má strach, i když důvody pro takový strach vůbec neexistují. Pro strach lze uvádět tisíce argumentů. Jeden má strach, že přijde o práci, že ztratí děti anebo je nebude

schopen uživit, třetí má slabé zdraví, atd.

Naše duchovní obrácení lze možno získat jen absolutním zapřením strachu, právě tak absolutní pohotovostí přijmout jakýkoli zvrat osudu. Stali jsme se oněmi bláznivými, potrhlymi v souladu s Pavlovými slovy „kvůli Kristu jsme se stali bláznivi“.

Toto vyznamenání idiotů a bláznů nás vždy zachraňovalo, uchránilo nás dokonce i před mocí KGB, státní bezpečnosti

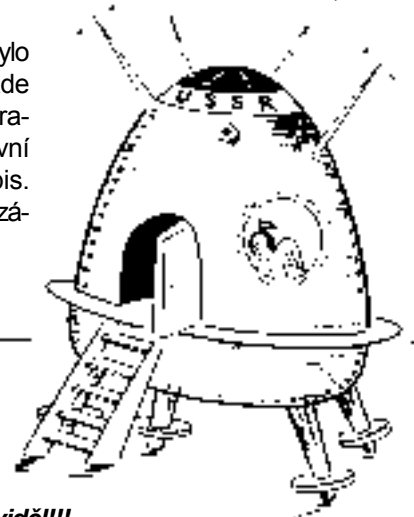
služby. V tomto městě, kde bylo všechno naprosto zticha, kde měli všichni nezměřitelně strachu, začali jsme vydávat první nábožensko-kulturní časopis. Naprostá otevřenost se stala zá-

„Tam nahoře“ jsem nic neviděl!!!

sadou naší práce. Nic jsme neskrývali, z naší práce jsme neudělali žádné tajemství.

Tatjana Goričeva
SKS 29/96, str. 7

Panna Maria Pomocná – Ochránkyně života

Ohlédnutí za poutí a vysvěcením nového poutního domu na obnovovaném poutním místě P. Maria Pomocná – Ochránkyně života u Zlatých Hor na Jesenicku – 17. srpna 1996.

Letos jako loni, opět tisíce poutníků se schází v sobotu 17. srpna 1996 na obnovovaném poutním místě P. Maria Pomocná u Zlatých Hor. Vítá je nevlídné počasí, mlha a drobný déšť. To však nic neubírá na nadšení, se kterým obdivují pokračující dílo obnovy. Přes tři tisíce lidí se schází na mši sv., kterou v 11 hodin celebruje olomoucký biskup Mons. Josef Hrdlička spolu s 20 kněžími nejen od nás, ale i ze sousedního Polska a vzdálenějšího Německa. České kněze reprezentuje děkan z Jeseníku P. Vojtěch Glogar, polské kněze probošt z blízkého Paczkowa P. Edward Henne, velký mariánský ctitel a dobrodinec tohoto místa, a konečně německé kněze P. Adolf Schrenk, farář z Weilersbachu v diecézi Bamberk, který se rozhodující měrou zasačil o organizaci sbírek v Německu na obnovu tohoto místa.

Posvátná studánka

Čtení a evangelium česky, polsky i německy, jak je již zde tradicí. Po evangeliu, které předčítá architekt a jáhen Tomáš Černoušek, autor projektu tohoto kostela, se ujímá slova biskup Josef Hrdlička a říká:

„Milí poutníci, vzpomínám si, že Sv. otec se rád vracel ve svých vzpomínkách k jednomu takovému bojovému pokřiku na ploše letiště, když jste během kanonizace volali – my se deště nebojíme – a já bych vám to rád připomněl i nyní, kdy začíná trochu pršet, a nepochybuji o tom, že to platí i v této chvíli.

Vzpomínám si, že před několika lety jsem zde měl bohoslužbu a že tady nebylo vůbec nic, ani kámen na kameni. Byl tady jen zástup věřících a byla tady veliká touha v lidských srdcích znovu vybudovat P. Marii poutní místo, které bylo zmařeno a zničeno, a vytvořit zde místo nového požehnání pro celý tento kraj daleko široko. Tehdy se nám to některým zdálo i jako utopie nebo iluze, zde vybudovat poutní chrám a celý areál. Já si vzpomínám, že jsme si tehdy řekli – pokud budeme schopni vytvořit živý chrám, pokud zde budou lidé, kteří ví komu uvěřili, kteří hluboce drží pospolu, kteří vědí, kde mají čerpat sílu, pak zde bude stát i ten chrám poutní, jinak nic nebude, nic se nebude dít.

Dnes s odstupem času vidíme, že chrám tady stojí, že se zde odehrál opravdu zázrak víry a zázrak veliké pomoci Boží a velké pomoci P. Marie, a my víme, že nejsme ani zdaleka u konce. Jsme stále na počátku cesty, ale máme naději, že to dílo, které již udělalo tak veliký krok kupředu, bude pokračovat i dál a že z tohoto místa se bude šířit požehnání do našich rodin, do našich životů, do našeho národa, do celého světa. Zde v kostele můžeme číst slova vyrytá do kamene: „Respek-

Dnešní lidé ztrácejí smysl pro obět', každá reklama je učí volit to, co méně stojí, co je bezbolestnější, co je pohodlnější, a my víme, že nejvyšším znamením lásky je kříž – obět' – sebedarování.

tuj život, chraň, miluj život a služ každému lidskému životu. Jen na této cestě najdeš spravedlnost, rozvoj, pravou svobodu, mír a štěstí“. Jsou to slova Sv. otce v encyklice „Evangelium vitae. Tato slova vnímejme na pozadí stavu světa, ve kterém žijeme, a stavu tohoto národa.

Bratři a sestry, uvědomme si, že vyvstávají někdy až děsivé stíny temnoty, které vážně ohrožují svět i národ. Můžeme vidět prohlubující se krizi rodin, narůstající lhostejnost, požívačnost, konzumní zaměření lidí, můžeme vidět úbytek populace, stárnutí a postupné vymírání národa. Leží nám na srdci genocida potratů, hrozba eutanazie, takové jevy, jako jsou drogy, AIDS, rasismus, satanismus. To všecko ohrožuje vážně tento národ. Vybavují se mně slova Alex. Solženicyna, známého ruského spisovatele a disidenta, který se nedávno vyjádřil: „Když čtu Apokalypsu, knihu Zjevení, chce se mně volat do světa – lidé, copak nevidíte, že to všecko se již začíná dít, že to všecko, co souvisí s koncem

světa, se už začíná naplňovat?“ Ale lidé jakoby neslyšeli a neviděli.

A je tu hlas Sv. otce, který je překvapivě v této situaci nositelem naděje. Ten vidí práh nového tisíciletí jako velikou šanci, kterou lidstvo dostává od Boha. Vyzývá nás, abychom ve světle víry překročili tento práh naděje, nabízí lidstvu tři roky – poslední v tomto tisíciletí, aby byly třiletím velké společné duchovní obnovy lidstva, ve které bychom se společně ve všech národech i v různých náboženstvích zamýšleli nad vůlí Stvořitele, nad Božím dílem v nás, nad chybami minulosti, abychom překročili v novém tisíciletí přes práh naděje. Neboli Sv. otec není nositelem nějakých katastrofických vizí, ale věří, že Ježíš je Spasitelem světa, vítězem nad zlem s konečnou platností. A je zde i P. Maria, která vítězí nad Satanem a nad drakem, který i dnes agresivním způsobem chce zničit Boží dílo.

A tak i my, bratři a sestry, se dnes zde scházíme ve zna-

mení veliké naděje. Ano, v tomto světě jsou hrozné stíny, které ohrožují bytí světa, ale v tomto světě Bůh rozsvěcuje také veliká světla naděje. I vznik tohoto poutního místa je jasným Božím znamením, že Bůh je s námi, že P. Maria je se všemi svými dětmi a že máme šanci nejen přežít, ale vytvořit novou budoucnost světa.

Stejně tak evangelium, které jsme slyšeli: P. Maria se vydala na cestu a spěchala do hor – mně vždycky napadá v této souvislosti – vydala se na cestu a spěchala do Zlatých Hor a ještě výš, na toto místo, aby navštívila každé zde přítomné dítě, aby se dotkla svou mocí všech našich potřeb, aby zůstala s námi – a to je velká naděje! Vidím tam dvě ženy v požehnaném stavu, které já – sají a jsou plny radosti nad velikou věcí, kterou Bůh s nimi činí, nad tím, že smějí být matkami dětí, které přinášejí naději a spásu světa. A tak bych chtěl z tohoto místa říci: bratři a sestry, zahleďte se na obzor P. Marie Pomocné. Uvidíte Děťátko v náruči Matky, které line a celým svým pohybem prožívá tu náruč Matky, a ona k němu naklání hlavu. Ale všimněte si, že pohled P. Marie se nedívá na toto dítě, ale dívá se na nás, jako by nám Matka P. Maria chtěla napovědět – moje děti pochopte – Dítě v mé náruči přináší spásu a tento Ježíš říká, že každý, kdo přijme jedno z takových nepatrných dětí, přijímá je.

A proto zde máme nabrat sílu, abychom v tomto vymírajícím národě, kde se v minulém roce narodilo nejméně dětí za posledních 200 let dějin tohoto národa, pochopili a uvědomili si, že Bůh je na straně života. Bůh nás potřebuje, abychom v tomto nemocném národě my křesťané vytvořili takový zdravý proud, který zachová život.

Starozákonní prorok volá a vzkazuje do zajetí svému národu – nedopusťte, aby vás ubýlo! My víme, že jak roste konzumní styl života, tak roste zpoždění člověka. Dnešní lidé ztrácejí smysl pro oběť, každá reklama je učí volit to, co méně stojí, co je bezbolestnější, co je pohodlnější, a my víme, že nejvyšším znamením lásky je kříž – oběť – sebedarování. My víme, že právě mateřství – rodičovství – je veliký požehnaný proces oběti, kdy člověk nehledí na sebe, ale daruje se.

Bratři a sestry, náš národ je ohrožen tendencí vymírání. Kdo jiný než křesťané, by měl podržet tento národ! A dovolte mi, abych vám na závěr svého poselství řekl ještě něco, co na mě osobně velmi zapůsobilo, když jsem rozjímal o Ženě, oděné sluncem, s dvanácti hvězdami kolem hlavy. To je apokalyptické znamení – nenapadá vás nic – dvanáct hvězd – Evropa, která usiluje o své sjednocení. Evropská unie má na své vlajce v modrém poli 12 zlatých

hvězd v kruhu. K tomuto symbolu dospěli autoři na základě počtu zakládajících zemí Evropské unie. Došli k tomu z úplně jiného konce, ale křesťan by se měl až zachvát, zda toto není apokalyptické znamení – ale velké naděje! Křesťan by v tom modrém prázdně uprostřed těch 12 zlatých hvězd měl vidět, tušit a uctívat tvář té, která jediná je matkou všech Božích dětí, která jediná nás může všechny sjednotit ve své náruči a ukázat nám cestu k pravé jednotě rodiny Božích dětí. Tuto Pannu Marii chceme uctít i na tomto místě a poprosit ji, aby nás všechny vzala za ruku a dovedla nás ke Kristu, jedinému skutečnému a vítěznému Spasiteli světa. Amen!"

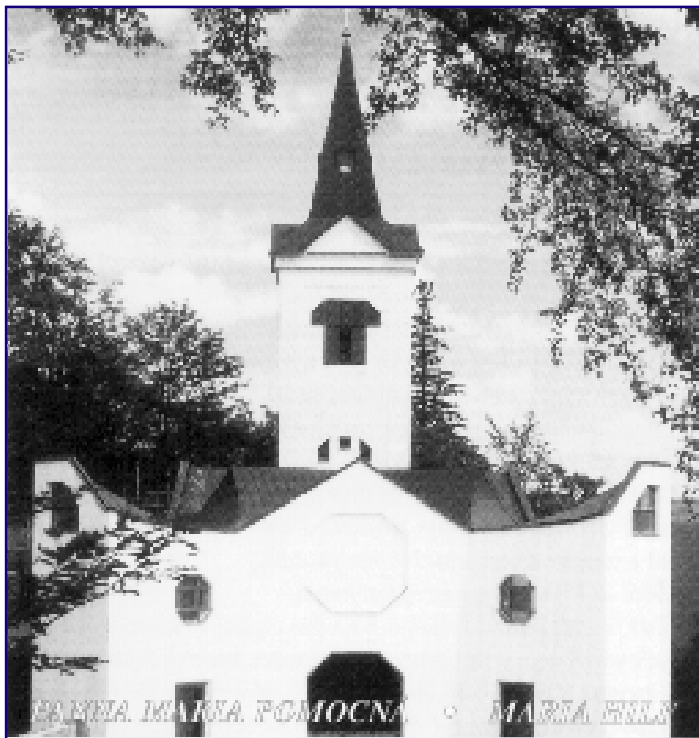
Po mši sv., již za prudkého deště, se ještě světlí přilehly

Jedno ze zastavení křížové cesty

právě dokončený poutní dům, který bude sloužit správě tohoto místa a potřebám poutníků. Zejména zde jsou moderní WC, která dosud poutníkům velmi scházela a která snesou srovnání se západoevropským standardem. Celou bohoslužbu provázal svým procítěným zpěvem smíšený sbor Mgr. P. Olejníka z Velké Bystřice. Je třeba vroucně poděkovat všem, poutníkům, dechové hudbě z Leštiny i všem kněžím, že vážili tuto nevládnou cestu a přijeli se modlit za realizaci encykliky Jana Pavla II. Evangelium vitae. Je rovněž třeba vroucně poděkovat Bohu za nezměrné milosti, které na přímluvu P. Marie umožnily dílo obnovy vykonat. Je si jen přát, aby již brzy převzala duchovní správu tohoto místa některá řádová komunita. V těchto dnech se již znovu obnovují stavební práce a začínají se budovat ambity, to jest podlouhí o 13 obloucích po každé straně nádvoří. Tyto ambity vlastně teprve dokonale realizují záměr architekta, to jest vytvořit otevřenou náruč, která by přicházejícím poutníkům připomínala, že P. Maria nám stále, to je i dnes, nabízí svoji pomoc, abychom tak jistěji dospěli do náruče Boží.

Václav Dvořák

„Vzpomínám si, že před několika lety jsem zde měl bohoslužbu a že tady nebylo vůbec nic, ani kámen na kameni...“

Pozn. red.: Václav Dvořák, předseda Sdružení pro obnovu poutního místa P. Marie Pomocné u Zlatých Hor.

Problém Amway

Když mi před několika lety jedna věřící známá nabízela výrobky firmy Amway, odmítla jsem s poukazem na New Age. Vysmála se mi – jak prý to vím. Nu, jestliže někdo nabízí stejný přípravek, který lze použít na mytí nádobí i přidat do těsta místo kvasnic, a navíc dodá, že při jeho používání přestanete křičet na děti, neboť působí na „pozitivní myšlení“, pak člověk nemusí být velkým znalcem filozofie Nového věku na to, aby mu to bylo nápadné. Navíc u nás v téže době pobývala má americká přítelkyně, která mi toto podezření potvrdila. Nic se ovšem nestalo; řada známých z farnosti i nadále působí jako distributoři výrobků Amway, další známí je kupují a používají. Ale protože Světlo se v naší farnosti samozřejmě čte, nezůstaly ani články o firmě Amway bez vlivu. To znamená, že začaly zvonit telefony a někteří z těch, kdo s Amway tak či onak přišli do styku, začali zjišťovat, jak se věci mají.

„Já jsem s výrobky Amway velmi spokojená. Nejsou parfémované a vydrží dlouho, protože se používají v malém množství. A když jsou ekologické, tak je to přece pro dobrou věc, ne?“ otázala se jedna paní, bezpochyby hluboce věřící (a patrně právě proto tak trochu zápolící s „problémem Amway“ ve svědomí).

Ano, výrobky Amway patrně budou „ekologické“. Prý si je jeden známý chemik dokonce nechal analyzovat a výsledky byly údajně vynikající. Lze však vznést dvě zásadní námítky, jednu řekněme technickou, druhou duchovní. Ta první je jednoduchá: argumentovat tím, že nějaký výrobek má chemické složení div ne jako čistá voda, a zároveň je vysoce účinný, je stejně podezřelé jako tvrdit, že dejme tomu hormonální antikoncepce nemá žádné vedlejší zdravotní účinky. Ve farmacii stejně jako v chemii obecně totiž zpravidla platí pravidlo „něco za něco“: za vysokou

účinnost se obvykle platí negativními vedlejšími vlivy. Dále je podezřelé, že by ve světě americké tvrdé konkurence na tajemství firmy Amway nepřišla i jiná; tyto velké podniky si armády chemiků a výzkumníků obvykle neplatí pro legraci a ani průmyslová špionáž nebývá ve světě tvrdého byznysu jen prázdným pojmem.

Ale budiž, nebudu fušovat do řemesla ani chemikům, ani ekologům a soustředím se na námítku č. 2: Je totiž ekologický přínos tím nejvyšším dobrem, jemuž je třeba přizpůsobit všechno ostatní? Pokud je nějaká firma jasně a prokazatelně spojena s filozofií, která odporuje křesťanství, je snížení množství fosfátů v odpadních vodách dostatečným důvodem k tomu, abychom kupovali její výrobky a tím svými penězi pomáhali financovat činnost, která se možná zaměří na zničení církve a věřících, tedy nás samých? Podle stejné logiky lze opět ospravedlnit třeba i nucené potraty v Číně: fenomén přelidnění je stejně pochybný jako ekologický přínos určitých pra-

cích prášků a „regulací“ počtu lidí lze tedy právě tak zdůvodnit ekologickým prospěchem. I zde by se pak dala vznést stejná otázka, zda je ekologický přínos skutečně tím nejvyšším dobrem. Odpovědět si na ni musí už každý sám podle svého svědomí.

Odpověď věřícího člověka bude jistě záporná. Ekologie skutečně není nejvyšší hodnotou, o tom by nemělo být sporu. Pokud pokládáme New Age za nebezpečné protikřesťanské hnutí, pak bychom ovšem měli věci nazývat pravými jmény: nejde o ekologii, ale o pohodlnost. Případně o pokrytectví: jestliže mi na New Age nijak zvlášť nezáleží, neobávám se ho, nepokládám ho za ohrožení pro sebe ani pro církev, pak mi ovšem nic nebrání v tom, abych byl i nadále zákazníkem (popřípadě distributorem) firmy, která je s ním spojena. Pak bychom ale měli být natolik svobodní, abychom to řekli jasně a neschovávali se při tom za ekologii.

Lucie Cekotová

Pozn. red.: K článkům o Amway se nám telefonicky ozvalo několik lidí s námítkou, že se dosud nesetkali s ideologickým tlakem. Připouští však, že jejich duchovní život trpí, stávají se praktickými materialisty. (Co prospěje člověku, kdyby celý svět získal, ale na své duši utrpěl škodu?...) K věci se vyjádřil i úředník ministerstva hospodářství: takové aktivity pomáhají zvyšovat pasivní saldo exportu a ohrožují stabilitu měny a našeho hospodářství. Láska k vlasti a dobru druhých občanů je také otázkou svědomí. Další věcí je otázka ekologie. Křesťané se nestaví k ekologické problematice odmítavě. Naopak! Jen považujeme za zásadně nesprávné, když se z ekologie stává byznys. Křesťanský ekologický program nazýváme zcela prostě – skromností.

Arcibiskup Joachim Ruhuna byl zavražděn

V závěru generální audience ve středu 11. září se Svätý Otec vyjádřil k dramatické události v Burundi:

„Zpráva o zavraždění arcibiskupa z Gitegy (Burundi) Joachima Ruhuna (nar. 1933, na kněze vysvěcen r. 1962, biskupské svěcení r. 1973) a dalších osob, k němuž došlo 10. září za tragických okolností, nás všechny naplňuje velkým smutkem. Arcibiskup byl člověkem, kterého si všichni vážili pro klidný úsudek a pastorální vyrovnanost kromě láskyplné obětavosti ve službě lidu, který mu byl svěřen. Doporučuji vašim modlitbám tohoto velkodušného Božího slu-

žebníka, jakož i osoby, které zahynuly s ním, a vyjadřuji svou hlubokou účast na bolesti rodinných příslušníků a svou duchovní blízkost věřícím arcidiecéze a celé burundské komunitě. Vyslovuji politování nad tímto novým aktem krutosti, který se připojuje k řetězu neslýchaného násilí, vychvalovaný jako metoda politického boje a znovu naléhavě vyzývám ke smíření v pravdě a lásce“

* * *

K smrtelné nástraze došlo v pondělí 9. září odpoledne, v blízkosti jedné farnosti, kam se arcibiskup odebral na návštěvu. 63 letý arcibiskup se vracel

autem z pastorační návštěvy farnosti spolu s řidičem, jednou řeholnicí a jednou dívkou. Jáhnen Cyril Kamana, který byl nedaleko místa přepadu, slyšel střelbu, přiběhl na místo a viděl už jen hořet arcibiskupovo auto, v němž byli zastřelený arcibiskup, sestra Irene a slečna Conces Fuage de Charite z Bujumbury, která ještě žila. Vytáhl ji z hořícího auta a běžel pro pomoc. Když se vrátil, mrtvola arcibiskupa a řeholnice zmizely, zatímco Conces byla už mrtvá. Další čtyři osoby, řidič a tři dívky byly uneseny a není o nich zpráva.

(Převzato z českého vysílání Vatikánského rozhlasu)

Řím 1985 – Paříž 1996

V srpnu příštího roku se bude konat již dvanácté setkání papeže Jana Pavla II. s mládeží. Pro tyto významné okamžiky je vybráno hlavní město Francie – Paříž. Pro dobrou přípravu na toto setkání posílá Mons. Jan Graubner, který je při ČBK zodpovědný za pastorační mládeže, výzvu všem mladým lidem v naší vlasti, aby již nyní započali s intenzivní přípravou.

Olomouc 22. 7. 1996

Mladí přátelé,
již od roku 1985 zve Svatý otec Jan Pavel II. mladé celého světa na Světová setkání. Ta se konají vždy jednou za dva roky na některém významném místě.

První Světové setkání se konalo v Římě v r. 1985, v r. 1987 se mladí setkali v Buenos Aires, o další dva roky později to bylo Santiago de Compostella ve Španělsku.

Ti starší z vás jistě rádi vzpomínají na Čenstochovou v r. 1991, kde jsme prožili nádherné chvíle společenství Božích dětí nejdříve v národním centru a poslední dva dny se Svatým otcem na Jasně Hoře. Motto tohoto setkání, které znělo: „Dostali jsme Ducha synovství, abychom se směli nazývat Božími dětmi“, nezůstalo jen prázdným heslem, ale vyjadřovalo výstižně skutečnost, kterou jsme prožívali.

V r. 1993 se Svatý otec setkal s mladými v Denveru v USA. Ve stejnou dobu 8 000 mladých u nás prožívalo setkání na Velehradě. V lednu 1995 v Manile na filipínských ostrovech se s Janem Pavlem II. setkalo téměř 5 milionů mladých z celého světa.

Nyní vás všechny zve Svatý otec do Paříže, abyste společně s ním vydali světu svědectví o Kristu. Dny prožité se Svatým otcem ve společenství Církve jsou vždy dny mimořádných milostí,

jakýmsi vyvrcholením každodenního úsilí. Současně jste též zváni na setkání se Svatým otcem koncem dubna příštího roku v Praze, jehož návštěvou vyvrcholí Deseťletí duchovní obnovy národa.

Konkrétní informace vám budou předávat vaše diecézní centra, která budou s vaší pomocí připravovat tuto cestu. S důvěrou se na ně obračejte. Celé setkání zajišťuje Sekce pro mládež ČBK.

Vydejme se tedy na pouť, která začne v dubnu oslavou milénia sv. Vojtěcha a bude pokračovat v srpnu příštího roku Světovým dnem v Paříži. Modleme se již za bohaté duchovní plody pro všechny, kteří se těchto setkání budou účastnit.

Váš Jan Graubner,
arcibiskup olomoucký

Svoboda, kterou Bůh dal člověku, zavazuje

Pomalou si zvykáme po prvních zkušenostech s demokracií, že i v ní je třeba bojovat o lidskou svobodu, lidská práva a spravedlnost. V totalitní společnosti byla orientace snadná. Na první pohled bylo zřejmé, kdo a jaká moc tu šlape po lidských právech, odkud pramení útok na lidskou důstojnost a svobodu. Mnohem těžší je rozlišit tento tlak a diskriminaci tam, kde je vyvíjen pod proklamací a ve jménu lidské svobody. Jenomže zde je ten kámen úrazu. Je to skutečná svoboda, ale jen pro někoho! Totiž pro většinu! Pokud je to v politice, je vše v pořádku. Strana, která dostala nejvíce hlasů, vyhrála volby a přebírá politickou moc a odpovědnost. Opačně straně nikdo neupírá legitimitu jiného názoru. Pokud je to však v oblasti, která se dotýká svědomí člověka, tam nikdy nerozhoduje většina. Zde rozhoduje pravda. Pravda, kterou je člověk zavázán ve svém životě hledat, a kterou mu žádná většina nemůže odhlasovat a vnútit.

Jsou to skutečnosti, které se hluboce dotýkají člověka jako osoby a rodiny jako společenství osob.

Výbor na obranu rodičovských práv si klade za cíl poukazovat na tato nebezpečí, pomáhat rodičům rozlišovat, kudy vedou hranice jež nelze překročit, a bránit práva rodičů proti tlaku většiny. Těm rodičům, kteří se ocitli v těžkostech, pak nabízí pomocnou ruku.

Rodina patří k základům každé společnosti. Její nestabilita je ohrožením společnosti jako celku v jejich základech – na nejcitlivějším místě. Práva rodičů patří k prvním a základním lidským právům. Podíváme-li se pozorněji, vidíme, že tato základní práva určují zároveň i základní povinnosti rodičů vůči dětem. To ve svém důsledku znamená, že neusilovat o jejich respektování je zároveň porušováním základních rodičovských povinností. Výchovná role rodičů je nezastupitelná. Nikdo, žádná instituce ji nemůže nahradit, ale ani podkopávat a nerespektovat.

V tomto duchu proběhlo v sobotu 14. září v Brně zasedání občanského sdružení nesoucího název Výbor na obranu rodičovských práv. Blíže vás s posláním toho sdružení a s obsahem jednání seznámíme příště. —jb—

Usnesení plenárního shromáždění Výboru na obranu rodičovských práv

K nejzávažnějším úkolům rodičů patří výchova dětí k odpovědnosti v sexuálních vztazích. Považujeme za nezbytné, aby pro splnění této rodičovské povinnosti společnost vytvářela vhodnější podmínky než dosud. Protestujeme zejména proti volnému zpřístupňování pornografických časopisů v místech běžně přístupných pro děti. Jestliže se někdo bez pornografické literatury neobejde, nechť je nucen si ji vyzvednout v místech nepřístupných zraku dětí. Využijme i v tomto zkušenosti vyspělých západních zemí.

Nesouhlasíme také se způsobem, jakým je na některých školách prováděno sexuální poučování v rámci tak zvané „výchovy ke zdravému životnímu stylu“, a máme též výhrady k používání některých tištěných i audiovizuálních pomůcek. Etika pohlavních vztahů úzce souvisí s morálkou a osobním hodnotovým systémem. Nesouhlasíme proto s vnucováním „hodnotově neutrální“ sexuální výchovy, která by měla „integrovat“ rozdílné názory a po-

stoje, ve skutečnosti však vede k morálnímu relativismu. Požadujeme, aby bylo rodičům přiznáno právo rozhodnout skutečně svobodně, zda a jaké pohlavní výchovy se jejich dítě ve škole zúčastní.

Jestliže se škola rozhodne sexuální poučování poskytovat, pokládáme za předpoklad skutečně svobodného uplatnění nezadatelných rodičovských práv, aby byla sexuální výchova (ať již realizovaná pod jakýmkoli názvem) do výuky zařazována mimo rámec běžného rozvrhu, tedy jako nepovinný předmět. Nelze totiž připustit jakékoli diskriminování dítěte jen proto, že se nezúčastní sexuální výchovy vedené být jen někdy a někde v rozporu s názory rodičů.

Jestliže ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy projeví souhlas s tím, aby se školní sexuální výchova dětí uskutečňovala diferencovaně podle morálního a světonázorového přesvědčení rodičů, jsme připraveni podle potřeby se podílet na přípravě návrhu alternativních výchovných programů.

V Brně dne 14. 9. 1996

Obec Dolní Bojanovice si na přelomu srpna a září připomínala 800 let od první písemné zprávy o jejím založení.

Vážená redakce,

upřímné a srdečné pozdravy z Dolních Bojanovic na jižní Moravě, z obce, která si na přelomu měsíce srpna a září připomínala 800 let od první písemné zprávy o jejím založení...

V našem regionu jsou Dolní Bojanovice nazývány „Malým Vatikánem“ za to, že zůstaly věrné Kristu a církvi po celou dobu totality, že v roce 1948 odevzdaly 70 % bílých lístků při tzv. volbách, nepodlehly všem urážkám, perzekuci, cynizmu a ponižování, za to, že daly církvi jedenáct kněží, devět řeholních sester, a dala Pán Bůh, v příštím roce bude na služebníka Kristova vysvěcen náš dvanáctý kněz.

Za tyto skutečnosti mladá generace tvrdě platila – znemožněním studia na vysokých školách,

zákazem zastávání vedoucích funkcí apod...

V pátek 30. srpna v podvečerních hodinách byla sloužena mše svatá za všechny naše zemřelé rodáky za přítomnosti pěti kněží a přeplněného kostela sv. Václava.

Sobota 31. srpna patřila koncelebrované mši svaté, kterou sloužili naši rodáci z Dolních Bojanovic a také kněží, kteří v naší farnosti působili nebo vypomáhali. Hlavním celebrantem byl prelát ThDr. Petr Esterka, generální vikář pro české katolíky v USA, Kanadě a Austrálii. Spolu s ním koncelebrovalo jedenáct kněží a chrám Páně byl zaplněn mládeží, krojovanými, hosty od nás i ze zahraničí do posledního místečka.

Nedělního rána neobvykle dlouho zvonily zvony z věže kos-

tela, aby svolávaly domácí i jejich hosty k pontifikální mši svaté, kterou sloužil brněnský biskup Mons. Vojtěch Cikrle spolu se šesti kněžími před více než 2 000 přítomných. Po mši svaté otec biskup požehnal insignie obce – prapor, pečeť a znak, které pak předal do rukou starosty a jeho zástupců.

A tak se shodují s názory mnoha občanů a farníků, že i když to byla historická oslava obce, byla to i třídní duchovní pospolitost farnosti.

Za všechno, čím jsme byli během těchto tří dnů obdařeni, patří poděkování o. biskupu Vojtěchovi, prelátu Petru Esterkovi, panu starostovi i celému výboru pro tuto historickou událost.

J. B.

(Cit. z dopisu čtenáře)

Církevní aktuality

□ Zasedání výboru pro Desetiletí duchovní obnovy národa

Zasedání výboru pro Desetiletí duchovní obnovy národa se za předsednictví českobudějovického biskupa Antonína Lišky konalo v pondělí 9. září v prostorách České biskupské konference v Praze-Dejvicích.

Výbor se zabýval základními body programu pro rok 1997, které vycházejí z centrální myšlenky zaměření na Ježíše Krista – Vládce dějin.

13. až 18. ledna 1997 se v želivském klášteře koná christologický kurz – určený pro kněze – na téma smíření, které vychází z papežského dokumentu Tertio millennio adveniente. K vydání jsou připravena témata pro rozjímání na každý den. „Denní tichá chvíle“ a christologické modlitby a katecheze. Připravují se též materiály pro vikariátní konference a témata pro vedení křížových cest a adoračních bohoslužeb pro postní dobu.

Vrcholný rok Desetiletí je zároveň začátkem tříleté přípravy na jubilejní rok 2000.

□ Nové středisko mládeže v Havířově

V pátek 13. září proběhlo slavnostní otevření nové budovy církevního střediska mládeže a chlapecké oratoře v Havířově-Městě (Kolmá 1). V 15.30 hod. sloužil mši svatou olomoucký arcibiskup Jan Graubner spolu se sídelním ostravským biskupem Františkem Lobkowiczem. Slavnostní otevření oratoře pak proběhlo v 16.30 hodin, po kterém následovalo kulturní vystoupení dětí z církevního střediska.

□ Předání ceny svatého Vojtěcha

Letošní předání ceny sv. Vojtěcha za rok 1996 se uskutečnilo v úterý 10. září v Hnězdně. Cenu, určenou zesnulému premiérovi maďarské vlády Dr. Józsefu Antalovi, přebírala v sále staré hnězdenské radnice manželka Clara Antalová se svými dvěma syny z rukou polského prezidenta Aleksandra Kwasniewského. Slavnostní projev přednesl bývalý německý ministr zahraničí Hans-Dietrich Genscher. Jako člen mezinárodního výboru Svatovojtěžské ceny se předání zú-

častnil též pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk. Součástí slavnostního programu bylo též přijetí u polského prezidenta a mše v hnězdenské katedrále. Cena sv. Vojtěcha je udělována osobnostem, které se významnou měrou podílely a podílejí na vzájemném sblížení střední a východoevropských národů a duchovně-kulturním základě.

□ Přípravná ekumenická konference

Běloruské hlavní město Minsk bude ve dnech 1. až 3. října místem přípravné konference na Druhé evropské ekumenické shromáždění ve Štýrském Hradci. Všechny církve států SNS byly pozvány, aby vyslaly své zástupce. Jejich heslo s přihlédnutím k hradeckému shromáždění zní: „Smíření mezi lidmi a církvemi“.

□ Kongres o náboženství, kultuře a víře

Vatikán: Kardinál Paul Poupard, prezident Papežské rady pro kulturu, předsedal kongresu o náboženství, kultuře a víře, konaném od 10. do 12. září v mariánském

poutním místě Notre Dame du Laus ve Francii. Hlavní body jednání kongresu jsou: Moderní člověk a jeho hledání duchovních hodnot; Církev a výzva různých kultur; Poselství Bible; Církev ve Francii a moderna; Odpověď církve na potřebu moderního člověka žít ve společnosti.

□ Pravoslavná církev na Slovensku chce 20 kostelů

Slovensko: Slovenský pravoslavný metropolita Nikolaj vysvětil slavnostně před nedávnem nový pravoslavný kostel v městě Sukově, v pořadí již 38. zbudovaný po r. 1991. Pravoslavná církev musí postavit ještě dalších 20 nových svatyní, řekl mluvčí církevního vedení Imrich Belejkanič novinářům. Prostředky na vybudování kostela v Sukově shromáždili výlučně věřící, stát nepřispěl ničím, zdůraznil Belejkanič. Za své návštěvy v květnu na Slovensku posvětil moskevský patriarcha Alexij II. několik základních kamenů ke kostelům, s jejichž výstavbou se ihned započalo. Podle oficiálních údajů je na Slovensku více než 34 tisíc pravoslavných věřících. ČBK

Život v největší diecézi světa

Rusko: Je to nejrozsáhlejší diecéze katolické církve, o kterou již pět let pečuje 43letý biskup Josef Werth. Vlastně nejde o diecézi, opravuje se v rozhovoru biskup, nýbrž o apoštolskou administraturu. Pro diecézi nejsou církevní struktury ještě dost stabilní. Jeho 150 farností se rozprostírá po celé Sibiři, v asijské části Ruska, od Uralu až k Tichému oceánu. Počet věřících lze jen odhadovat. Ruští Němci, kteří tvořili v četných farnostech základnu, odcházejí, noví členové přicházejí. Většina katolíků na Sibiři je německého, polského, litevského a estonského původu. Poznamená se ke katolicismu přiklánějí i Rusové, zejména jde-li o smíšené manželství.

Největším problémem biskupa Wertha je nedostatek kněží. Když před pěti léty přišel do biskupského města Novosibirsk, měl k dispozici jen tři kněze, dnes jich má 55; z nich jen pět má ruský pas. Všichni ostatní jsou ze zahraničí. Pomáhají jim řeholní sestry, bez nichž by

shromažďování kněží a ke slavnostem.

Solidární akce německých katolíků pro východní Evropu „Renovabis“

nový kostel. Nyní zde působí čtyři němečtí kněží. Před deseti léty získala obec s velkou námahou modlitebnu, kněz však zde nebyl. Renova-

Práce přináší ovoce – biskup Werth informuje, že ministryně kultury Jakutské republiky Ruské federace se obrátila s prosbou na katolickou církev na Západě, aby poslali kněze pro školy. Úkolu se ujal salesiánský řád. Vystavěl vzdělávací středisko, které se dnes stalo centrem mládeže. O prázdninách jsou zde dětské a mládežnické tábory. Mládež se zde jistě neodcizí pravoslavné víře. Werth lituje, že katolíkům se stále vytyká „agresivní“ misijní činnost, ačkoliv se vztahy s pravoslavnou církví v poslední době zlepšily. Podle biskupa Wertha přispívá také k lepším vztahům obou církví fakt, že moskevský patriarchát

byl církevní život v obcích nemožný. Farnosti v evropském smyslu zde neexistují, působitě je příliš rozsáhlé. Většinou zde není ani kostel, nýbrž jen modlitebna, která se zřizuje v obytném domě, kam občas přijde nějaký kněz, aby s věřícími slavil bohoslužbu a udílel svátosti. Dokonce i v Novosibirsku našel biskup při svém příchodu jen malou kapli. Hlavně s pomocí německých věřících byl nyní vybudován kostel s centrem obce. Taková centra mají velký význam. Slouží ke katechezi, k pastorační skupin, ke

Malé fotografické ohlédnutí za inaugurací biskupa Mons. Františka Lobkowicze v nové ostravsko-opavské diecézi. Inaugurační bohoslužby se zúčastnili všichni čeští a moravští biskupové, apoštolský nuncius Giovanni Coppa a biskupové ze Slovenska, Rakouska, Německa a Polska. Kardinálské kolegium reprezentoval pražský arcibiskup kardinál Miloslav Vlk, wrocławský arcibiskup kardinál Henryk Gulbinowicz a kolínský arcibiskup kardinál Joachim Meisner.

pomohla katolické církvi na Sibiři nejen k vybudování kostela v Novosibirsku. Také v milionovém Čeljabinsku byl postaven

bis financovala také dva hotové kostely pro Sibiř, které byly sestaveny v bavorském Ampfingu a přepraveny do Ruska.

posílá nyní na Sibiř mladé biskupy. Navázání kontaktů s nimi je snadnější. V přístavním městě Magadanu se konal pracovní rozhovor biskupů o společných pomocných akcích. Přesto nelze přehlédnout, že zesílené nacionálně-patriotické síly chtějí prosadit nový náboženský zákon, který by omezoval pobyt zahraničních kněží v Rusku. Již nyní mají duchovní a sestry těžkosti s prodloužením víz. Jestliže by se uskutečnila tato zákonná úprava, zůstala by tato administratura prakticky bez kněží. První domácí seminaristé ještě neukončili vzdělání. ČBK

Panna Maria Pomocná

Ochránkyně života

Každou neděli v 15 hodin slouží v poutním kostele mši sv. některý z kněží z okolních děkanátů. Každý první pátek v měsíci se ve 21 hodin koná smírná křížová cesta za odvrácení trestů za potraty.

Současný stav obnov s finančním vyjádřením:

Hodnota veškerých nákladů vložených do výstavby obnovy poutního místa Panny Marie Pomocné představuje k 30. 6. 1996 částku ve výši 18 152 000 Kč. V této částce je zahrnut nový poutní kostel, téměř již dokončený poutní dům, nová přípojka VN el. vedení v délce 2 km, základy pro ambity a hrubé terénní úpravy.

Na dokončení zbývajících stavebních prací poutního areálu nám v současné době chybí ještě 2 500 000 Kč. V těchto předpokládaných nákladech není zahrnuto pořízení vstupní brány, mozaikového obrazu Panny Marie na průčelí kostela, pořízení zvonů a částečné vnitřní vybavení poutního domu. Do budoucna je třeba také uvažovat s rozšířením přístupové cesty k poutnímu místu.

Všem dárcům – všem dobrodincům, kteří podpořili toto dílo svými peněžitými dary, svými modlitbami, svými obětmi, nebo tak v budoucnu ještě učiní, vyslovujeme upřímné Pán Bůh zaplat'! Kéž sám Pán je všem tou nejvyšší odměnou!

Složenky a veškeré informace lze obdržet na adrese:

**Sdružení pro obnovu poutního místa Panny Marie Pomocné u Zlatých Hor se sídlem v Mikulovicích u Jes. č. 540
PSČ 790 84, tel.: 0645 / 42 30 95
Účet u KB Bruntál: 25730-771/0100
Deviz. účet: 34278-426753-771/0100**

(Pozn.: Blíže k poutnímu místu viz článek na str. 8.)

Pojďte se mnou do večeřadla Jste zváni na setkání v modlitbě na první sobotu v říjnu – 5. 10. 1996 – v olomoucké katedrále sv. Václava. Začátek v 15.30 hod. (růženec rad. a bol.). Pohovor v sakristii přibližně v 17.00. hodin. Čtení z myšlenek, které pronesl v Olomouci Don Gobbi. Slavný růženec. V 18.00 hod. mše sv. s obnovou zasvěcení Neposkrvněnému Srdci Panny Marie.

Loucký klášter ve Znojmě opustila armáda a tak tato významná kulturní památka přešla do civilní správy. V současné době se zakládá nadace pro její obnovu a využití. Snahou je najít vhodné organizace, které by rozsáhlému areálu daly odpovídající náplň.

V klášteře má být také umístěna soukromá Vyšší odborná škola se zaměřením na jazykovou výuku s účastí zahraničních lektorů, doplněnou ekonomickými předměty. Zejména absolventi gymnázií by tím dostali možnost získat dobrou kvalifikaci pro praktická povolání. Pro tento projekt hledá zřizovatel schopné profesory a spolupracovníky. Zahájení se předpokládá v září 1997.

Kontaktní adresu je možno získat v naší redakci.

DO SVATÉ ZEMĚ A EGYPTA na poslední chvíli za režijní cenu IZRAEL – EGYPT – Kypr – Rhodos – Řecko – Itálie 31. 10. – 13. 11. 1996 – 17 450,- Kč!
Letecky, zpět lodí a autobusem
Vždy vše již v ceně!
Přihlášky:
CK AVETOUR
Jiří Chválek,
Družstevní 995,
518 01 Dobruška, tel.: 0443/219 29

S radostí a vděčností za to, že se můžeme účastnit Božího díla dovolujeme si vás pozvat na

**SLAVNOSTNÍ POSVĚCENÍ KAPLE A DOMU SV. CYRILA A METODĚJE VE VLAŠTOVIČKÁCH
neděle 29. září 1996
Oblastní charita Opava**

PROGRAM

13.00 – uvítání, prohlídka domu
14.30 – předání cen vítězům výtvarné soutěže
15.30 – mše sv. s posvěcením kaple a Domu sv. Cyrila a Metoděje, oslavuje otec biskup Mons. Fr. Lobkowicz
18.00 – beseda s hosty, občany a novináři v kapli domu

Od 12.30 do 18.00 hod. bude zajištěna kyvadlová doprava z konečné MHD v Opavě-Jaktaři

Oficiální fotografie z audience u Svatého otce při národní pouti do Říma jsou vystaveny v Kněžském semináři v Olomouci do 1. 10. 1996, kde je možné si je objednat. Cena podle formátu: 120,- Kč a 80,- Kč.

Dušíčková pouť v Provodově u Zlína je 27. října. Mše svatá v 16.00 hod., kterou bude sloužit arcibiskup Mons. Jan Graubner. Po této mši svaté následuje světelný průvod na hřbitov pod poutním kostelem.

Soutěž rytmických písní vyhlášená Přípravným komitét miléniových oslav sv. Vojtěcha proběhla na Sázavě v kostele sv. Prokopa ve dnech 6. – 7. července 1996. Porota vybrala tyto skupiny a písně na mezinárodní festival:

P. Šimůnek	– Sv. Vojtěch
Skupina Sovy	– Milénium
Skupina Nemáme	– Sv. Vojtěchu, patroně Čechů
Skupina	
The Jesus s Knights	– Sv. Vojtěch

Po generální opravě kaple sv. Václava v Hrbově u Velkého Meziříčí v ní otec biskup Mons. Vojtěch Cikrle posvětil nový oltář v neděli 6. 10. 1996. V 15.00 hod. vyjde procesí od zvoničky ve Svařenově.

Pokoj a dobro!

Milí bratři a sestry, v březnu roku 1994 začala ve Šternberku u Olomouce výstavba kontemplativního kláštera sv. Anežky České. Za rok se s Boží pomocí podařilo vybudovat hrubou stavbu kláštera a kaple. Obrácíme se na Vás s prosbou o Vaši pomoc, aby stavba mohla pokračovat, neboť je budována z darů a příspěvků. Za každou vaši podporu v modlitbě i financích Vám budeme vděčné. Všechny naše dobrodince denně zahrnujeme do našich modliteb a obětí.

*Sestry klarisky-kapucínky, Šternberk
Název účtu adresáta:
Sestry klarisky-kapucínky,
Farní 3, 785 01 Šternberk
Číslo konta:
975243-811/0100 KB Olomouc;
konst. symbol: 379
Model nového kláštera sv. Anežky České ve Šternberku.*

Neděle 29. 9. – sv. Michaela, Gabriela a Rafaela, archandělů
Jan 1,47–51

Není snadné mít představu o Božích věcech, není snadné mít představu o Božích andělech sestupujících a vystupujících. Ale lze poznávat Boha, který se o nás stará, a to i skrze anděly. Jemu musím rozumět především.

Pondělí 30. 9.
Lk 9,49–50

Konkurence je vždy k zlosti – i ta zbožná. Kde se jen vzala taková úzkoprsost učedníků? Ptejme se sami sebe: je tolerance taky naším slabým místem? Ale jak nesnášet druhé lidi, když je snáší Bůh?!

Úterý 1. 10.
Lk 9,51–56

Přesná reakce synů Zebedeových nám mluví z duše: zmar těm, kdo nás nepřijímají! Je opravdu tak obtížné pochopit, že Boží cesty jsou jiné než lidské? A že Boží cesty přesto – či právě proto – vedou k cíli?

Středa 2. 10.
Lk 9,57–62

Požadavek tak nehorázné přednosti šokuje. A to je dobře. Aspoň je konečně jasné, že nelze Krista přibírat jako další věc k těm, které už máme. Nelze jej pomíchat s ničím a s nikým jiným. Řekněme mu teď upřímně, že je pro nás zcela jedinečný.

Čtvrtek 3. 10.
Lk 10,10–12

Jak zařadit tato silácká slova do kontextu svobody a tolerance? Osud Sodomy pro odmítnutí jedné z mnoha duchovních cest? V tom je tragika Božího posla: Kdo ho přijímá, získává všecko – kdo nepřijímá, ztrácí všecko. S Bohem nejsou žerty! A život žijeme jen jedenkrát!

Pátek 4. 10.
Lk 10,16

Jaká důstojnost! Jaká odpovědnost! Vrcholný výraz důsledku toho, že jsme Božími partnery. Jen je třeba dobře znát Krista, aby naše slova měla jeho moc. Ovšem poznání předchází láska!

Sobota 5. 10.
Lk 10,17–24

Zřejmě před Bohem není rozhodující, mají-li naše výkony patřičný ohlas, nýbrž zdali jsme opravdu jeho! Zápis v matrice farního úřadu nerozhoduje zřejmě tolik jako zápis v nebi! Papír, jak známo, snese všecko. Nebe nikoliv.

Neděle 29. září 26. neděle v mezidobí	- 1. ět.: Ez 18,25–28 Ž: 25 (24)A–5,6–7,8–9 2. ět.: Flp 2,1–11 Ev.: Mt 21,28–32	odp.: 6a
Pondělí 30. září památka sv. Jeronýma	- 1. ět.: Job 1,6–22 Ž: 16,1,2–3,6–7 Ev.: Lk 9,46–50	odp.: 6b
Úterý 1. října památka sv. Terezie od Dítěte Ježíše	- 1. ět.: Job 3,1–3,11–17,20–23 Ž: 87,2–3,4–5,6,7–8 Ev.: Lk 9,51–56	odp.: 3a
Středa 2. října památka sv. andělů strážných	- 1. ět.: Ex 23,20–23a Ž: 91 (90),1–2,3–4ab,4c–6,10–11 Ev.: Mt 18,1–5,10	odp.: 11
Čtvrtek 3. října férie	- 1. ět.: Job 19,21–27 Ž: 26,7–8a,8b–9abc,13–14 Ev.: Lk 10,1–12	odp.: 13
Pátek 4. října památka sv. Františka z Assisi	- 1. ět.: Job 38,1,12–21; 39,33–35 Ž: 138,1–3,7–8,9–10,13–14ab Ev.: Lk 10,13–16	odp.: 24b
Sobota 5. října nez. sobotní památka Panny Marie	- 1. ět.: Job 42,1–3,5–6,12–16 Ž: 118,66,71,75,91,125,130 Ev.: Lk 10,17–24	odp.: 135a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO	
	29. 9.	30. 9.	1. 10.	2. 10.	3. 10.	4. 10.	5. 10.	
Antifona	919	1734	1741	1543	980	1779	1666	
Žalm	784	783	786	783	784	783	783	
Ranní chvály:								
Hymnus	920	1734	1742	1543	981	1551	1666	
Antifony	920	935	950	1544	981	998	1014	
Žalmy	921	936	950	813	981	998	1014	
Kr. čtení a zpěv	923	1735	1743	1544	985	1756	1668	
Antifona k Zach. kantiku	718	1735	1542	1544	985	1551	1669	
Prosby	924	1724	1744	1545	985	1757	1655	
Záv. modlitba	718	1541	1542	1545	986	1552	1656	
Modlitba během dne:								
Hymnus	925	940	954	975	986	1003	1018	
Antifony	925	940	955	976	987	1004	1019	
Žalmy	926	940	955	976	987	1004	1019	
Krátké čtení	927	943	957	1545	989	1006	1021	
Záv. modlitba	718	943	957	1545	990	1006	1022	
Nešpory: SO								
Hymnus	1531	929	1736	1746	1537	991	1552	1024
Antifony	1531	929	945	960	1546	992	1009	1025
Žalmy	1715	930	945	960	1547	992	1009	1025
Kr. čtení a zpěv	1531	933	1737	1749	1549	995	1763	1027
Ant. ke kant. P. M.	1532	718	1737	1542	1549	995	1553	719
Prosby	1532	933	1731	1750	1549	995	1764	1028
Záv. modlitba	1529	718	1541	1542	1545	996	1552	719
Kompletář	1242	1242	1247	1250	1254	1257	1260	1238

